

РЕШЕНИЕ

№ 1377

гр. София, 13.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **11056** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.167, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата и Наредбата за организация на движението на територията на Столична община.

Образувано е въз основа на Решение № 11912/06.11.2024 г. по адм.д.№ 11663/2023 г. на Върховния административен съд на Република България /ВАС/- Седмо отделение, с което е отменено Решение №3238 от 16.05.2023 г., постановено по адм. дело № 10892/2022 г. на Административен съд София-град и върнато делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, и е по жалба на Д. С. С. срещу ПАМ- принудително задържане на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , чрез техническо средство тип „скоба“, наложена на 09.11.2022г. по смисъла на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, издадена от „Контрольор автомобилен транспорт“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място].

Релевират се доводи, че ПАМ е незаконосъобразна, тъй като са нарушени материалните и процесуалните правила, а посоченото нарушение не е извършено. Жалбоподателят твърди, че притежава карта за паркиране за хора с трайни увреждания със сериен № 85130, Серия А-2022, валидна до 01.07.2023 г. и даваща право на собственика ѝ да използва място за преференциално паркиране на пътни превозни средства, превозващи хора с трайни увреждания на обозначените за това места. Посочва, че е търсил обособено място за паркиране на лица с увреждания, но обособените за това паркоместа били заети, което го принудило да заеме друго свободно място, обозначено за паркиране като „Синя зона“, като поставил на видно място на предната част на превозното средство гореописаната карта. Посочва, че местата за паркиране на инвалиди били недостатъчни. Твърди, че действията на служителите не са в синхрон със закона. Моли съда да

отмени оспорвания акт.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата по наведените в нея основания. Развива подробни съображения в хода по същество. Позовава се на конкретна практика на ВАС, като акцентира на неспазване на чл.53, ал.1 и ал.2 от Закона за хората с увреждания, поради което ПАМ се явява несъразмерна. Твърди се, че местата за паркиране на лица в неравностойно положение са крайно недостатъчни. Освен това наредбата не съгласувана с АХУ. Сочи се и че в чл.50, ал.2 ,т.3 от ППЗДПП е регламентирано, че пътни знаци В27 и В28, където пише, че са забранени престоя и паркирането не се прилагат за МПС, обслужващи лица с доказана инвалидност. Претендира присъждане на разноски за всички инстанции на жалбоподателя и адвокатско възнаграждение по чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът– служител на „Центъра за градска мобилност“ ЕАД се представлява от адв. Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че е спазен необходимият според чл.22 от Наредбата на МРРБ процент, необходим за паркиране на автомобили на лица с увреждания на процесния участък. Излага подробни съображения в подкрепа на доводите си. Цитира практика на ВАС. Претендира разноски за всяка инстанция и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, III отделение, 73- ти състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.11.2022 г. около 12:00 часа в [населено място], автомобилът на жалбоподателя марка „Хюндай“, с рег. [рег.номер на МПС], е бил паркиран на ул.В., между [улица]и [улица], до [улица], в рамките на „Синя зона“. При направена проверка от служителите на „Център за градска мобилност“(ЦГМ) ЕАД Б. А. Б. и А. К. Ц., резултатът бил „Неплатил“ за синя зона. Автомобилът имал поставена карта за преференциално паркиране. МПС- то не е било паркирано на специално обозначено място за паркиране на лица с увреждания, поради което служителите на „ЦГМ“ ЕАД му поставили техническо средство „скоба“, което е отразено под № 10 в Протокол на екипа „скоби“ за блокирани автомобили от 09.11.2022 г.. Оформено е и съобщение № В 2329091, поставено на автомобила. При установяване на нарушението и поставянето на скобата са били изготвени цветни снимки, приложени по делото. На същата дата– 09.11.2022 г., след заплащане на „глоба“ в размер на 30 лв. от жалбоподателя, екип на „ЦГМ“ ЕАД свалил „скобата“ от автомобила.

По делото са приобщени приложените писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка /приети по адм.д. №10892/2022г./- Заповед № СОА21-РД95-578/26.11.2021 г. с Приложение 1 към нея на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“; Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г. на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“; Решение № 73 от 17.12.2015 г. на Столичния общински съвет за определяне на цените, във връзка с Наредба за организация на движението на територията на Столична община; Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, утвърдена от изпълнителния директор на ЦГМ; снимка на знаковото стопанство на входа на зоната и схема за организация на движението и паркирането в синя зона за платено паркиране на [улица]в [населено място].

С горепосочената заповед № СОА-18-РД95-454 от 03.08.2018 г. Кмета на Столична Община е определил служителите в дружество „Център за градска мобилност“ ЕАД, които имат качеството

на длъжностни лица, които да използват техническо средство „скоба“ за принудително задържане на ППС, за които не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал.3 от ЗДвП. Сред тези лица попада и ответникът А. К. Ц.. Приложени са и трудов договор, длъжностна характеристика на същия, както и допълнително споразумение на служителя Б. А. Б..

Приобщени към доказателствения материал са и ангажираните от жалбоподателя: копие от фискален бон; копие от карта за паркиране за хора с увреждания; копие от ЕР на ТЕЛК № 1742 от 06.07.2022 г., видно от което жалбоподателят е с 50% намалена работоспособност.

В хода на настоящото производство е приета в изпълнение на разпореждане на съда молба, в която е уточнено, че в административната преписка е представена, съгласувана по надлежния ред Схема за организация на движение и паркиране– „Режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ от 2008 г. за процесния участък- ул. В. в [населено място], видно от която броят на местата за паркиране там е 82, а местата, предназначени за паркиране на лица с увреждания и обозначени със знак Д21 „Инвалид“ са 4 броя, което представлява 4.9 % от общия брой места и отговаря на изискванията на чл.22, ал.1, т.4 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. Приета е и изисквана информация от Столична Община в писмен вид, отразяваща броя на действащите към 09.11.2022 г. карти за преференциално паркиране в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост, определени за превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания на територията на СО- 18 860 броя. Видно от писмо от Агенция за хората с увреждания от 25.03.2025 г. АХУ не е съгласувала редакцията от 07.07.2022 г. на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, действаща към 09.11.2022 г., последно изменена с Решение №476 по Протокол №59 от 07.07.2022 г. на Столичен общински съвет. С писмо от 21.05.2025 г. на Директор на Дирекция „ПНО“-НАГ-СО, приложено са изпратени заверени копия от кадастралните листи от кадастралния план на С. в обхвата на [улица], [улица], [улица], [улица]. С писмо на Изпълнителния директор на АХУ от 30.09.2025 г. е дадена информация, че АХУ не е съгласувала проекта за изменение/допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета с Решение №521 по Протокол №48 от 26.09.2013 г. на Столичен общински съвет, както и проекта за изменение/ допълнение, приет с Решение №8 по протокол №46 от 25.01.2018 г. АХУ е съгласувала проекта за изменение/допълнение на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, приета с Решение №522 по протокол от 22.11.2020 г. Видно от писмо от Изпълнителния директор на АХУ от 20.10.2025 г., АХУ не е съгласувала през 2008 г. броя на пътните знаци Д21 „Инвалид“ /4 броя/ и съответстващия им брой паркоместа за паркиране на хора с увреждания в [населено място], в участъка : бул. К. М. Л.“, [улица], ул.“Г. С. раковски, [улица].

Въз основа на така установените факти съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в законоустановения 14-дневен срок, при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорваната ПАМ е наложена от компетентен орган. Съгласно чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП, служби за контрол определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена

за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество "Център за градска мобилност" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Съгласно Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г., кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на СО е определил юридическото лице "ЦГМ" ЕАД, като орган по смисъла на §1, т.1 от АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инstrukция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участватите от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка. С оглед изложеното, носител на властническото правомощие да наложи принудителните административни мерки са лицата – служители на „Център за градска мобилност“ ЕАД, които въз основа на валидно правоотношение заемат длъжността „контрольор автомобилен транспорт“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорваният акт– ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото трудови договори, допълнителни споразумения, както и длъжностни характеристики, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

Принудителното задържане представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се налага при условията, посочени в специалния закон. ЗДвП не предвижда съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на конкретната ПАМ. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване разпоредбата на чл. 172, ал.1 ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т.1, т.2, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7 от закона ПАМ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за ПАМ по чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП не се изисква писмена форма. Поради това съдът приема, че за целта е достатъчен съставеният протокол за блокирани автомобили както и изготвеното съобщение. От същите е виден номерът и марката на автомобила, дата и часът на поставяне на скобата.

Предвид това, настоящият съдебен състав намира, че е спазена изискуемата от закона форма и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на оспорваната ПАМ.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Въвеждането на платено паркиране в населените места е нормативно уредено в чл. 99, ал.1 от ЗДвП - в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя, може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно ал.3, таксата за паркиране се определя от общинския съвет.

В нормата на чл.167, ал.2, т.1 и т.2 ЗДвП е предвидено, че службите за контрол, определени от

кметовете на общините контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства и използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал. 3 до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство. Т.е. техническото средство може да се прилага единствено и само по отношение на пътно превозно средство, за което не е заплатена съответната такса по чл. 99, ал. 3 ЗДвП и което е паркирано в определените места от кмета за платено паркиране, обозначени съгл. чл. 99, ал. 2 ЗДвП. По аргумент от чл. 99, ал. 2 ЗДвП задължението за заплащане на такса за паркиране е обусловено от обозначаването на участъка като зона с особен режим за платен почасов престой. Цитираната разпоредба въвежда задължение местата за платено паркиране в населените места за определени часове от денонощието да се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача да се указва условията за паркиране. Нормата съответства на чл. 62 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, според която началото и краят на действие на зоните за паркиране в режим на почасово платено паркиране се сигнализират с пътни знаци и табели, чрез които на водачите на ППС се указват условията за паркиране, като могат да се оборудват с камери за видео наблюдение, апарати за фото заснемане и да се обозначават с пътна маркировка. По силата на чл. 101 от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, (обн., ДВ, бр. 73/21.08.2001 г.) пътни знаци от група "Д" се използват за въвеждане на специални предписания за участниците в движението и се поставят непосредствени преди местата или участъците, за които се въвеждат. Видно от чл. 115, ал. 1 от Наредба № 18 с пътни знаци Д13 "Начало на зоната на действие на изобразения пътен знак" и Д14 "Край на зоната на действие на изобразения пътен знак" се сигнализират съответно входовете и изходите на зоната, на чиято територия е валидно действието на изобразения пътен знак за въвеждане на специална забрана, задължение или предписание. Следователно, за да се приложи законосъобразно мярката следва да са налице следните кумулативни предпоставки: паркиране на моторно превозно средство в зона, определена за платено паркиране, във време, за което е дължимо заплащане и това плащане да не е извършено към установения за валидността му момент.

Съгласно чл. 58 от НОДТСО удостоверяването на заплащането и контрола на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентира в заповедта по чл. 54 от настоящата наредба. В чл. 124 от НОДТОСО оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните ППС, се организира и осъществява от общинското дружество "ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от Закона за движението по пътищата.

Със Заповед № СОА21-РД95-578/26.11.2021 г. на кмета на Столична община се въвежда режим на почасово платено паркиране на улици, булеварди и площи – общинска собственост „Синя зона” и „Зелена зона”. Със Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г. кметът на Столична община одобрява „Ред и условия за принудително задържане на колелото на неправилно паркирано ППС чрез

използване на техническо средство тип „скоба“. В т.2 от приетите „Ред и условия“ е предвидено, че след констатиране на престой на ППС, без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество „Център за градска мобилност“ ЕАД, се извършва задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба“. Предвид това, служителите на ЦГМ ЕАД в конкретния случай са следвали процедурата, описана в посочените заповеди.

От приетите по делото писмени доказателства, а именно схема за организация на движение и паркиране, безспорно се установява, че в началото на [улица] е поставен знак „Синя зона“, който важи за цялата улица, вкл. и мястото на което е бил паркиран процесния автомобил. Жалбоподателят не оспорва, че не е паркирал на паркомясто, обозначено със знак Д21-Инвалид, а е спрял на друго място, в синя зона за платено паркиране. Не е заплатил дължимата такса с талон, SMS или др. начин. Това се потвърждава от приетите в съвкупност писмени доказателства, описани по-горе, които се кредитират от съда. В тази насока е и снимковият материал, който представлява веществено доказателство, събрано в хода на административното производство по прилагането на ПАМ, поради което е годно доказателствено средство по смисъла на чл. 39 АПК и има сила и пред съда, съгласно чл. 171, ал. 1 АПК.

При тези фактически установявания са налице всички кумулативни елементи на фактическия състав на чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, а именно: паркиране на моторно превозно средство в зона, определена за платено паркиране, във време, за което е дължимо заплащане и това плащане не е извършено към установения за валидността му момент.

Спорът е концентриран върху това, дали законосъобразно е наложена ПАМ, доколкото жалбоподателят, който е притежавал и поставил на предното стъкло на автомобила си карта за паркиране на хора с трайни увреждания, не е паркирал на място за паркиране на лица с увреждания, обозначено със знак Д 21, поради липса на свободно такова, а е паркирал на място за платено паркиране в „Синя зона“, и не е заплатил съответната такса.

Според чл. 99а от ЗДвП карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община или оправомощено от него длъжностно лице по образец съгласно приложението. Картата е валидна на територията на цялата страна и трябва да отговаря на изискванията на стандартизиран модел на Общността от Приложението към Препоръка 98/376/ЕО на Съвета от 4 юни 1998 г. относно картата за паркиране на хора с трайни увреждания.

В преамбюла и посочените в чл.3 принципи, Конвенцията за правата на хората с увреждания /Ратифицирана със закон, приет от НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., в сила от 21.04.2012г. / прокламира принципите на достъпна среда

и пълноценно включване в обществото. Съгласно чл.4, §1, б.а от КПХУ, държавите- страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания, без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. За целта, държавите- страни по конвенцията следва да приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по настоящата конвенция. Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства.

В подкрепа на тези споделени ценности на договарящите страни и в изпълнение на тези задължения по Конвенцията, Република България закрепя в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ правото на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдых, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал. 2, т. 1 на цитираната разпоредба, достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, сред които и достъпни места за паркиране.

В този ред на изложение, нормативите за достъпни места за паркиране на автомобили на хора с увреждания са регламентирани в Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, както и техническите изисквания за достъпност на морските плажове (Загл. доп. – ДВ, бр. 7 от 2025 г., в сила от 1.01.2026 г.), издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. В чл. 22, ал.1 от посочената наредба (в относимата редакция- ДВ, бр. 20 от 2022 г., в сила от 23.05.2022 г.) Броят на достъпните места за паркиране на автомобили на хора с увреждания на паркингите към сгради/самостоятелни обекти за обществено обслужване и към нови многофамилни жилищни сгради или сгради със смесено предназначение се определя допълнително към капацитета на паркинга, както следва: 4. най-малко 4 на сто от общия брой на местата за паркиране се предвиждат в паркингите с повече от 50 места. Според чл. 86 от Наредбата (НОДТСО), в зоните за почасово платено паркиране се осигуряват определен брой фиксирани и обозначени места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания. Броят и локалното фиксирано разположение на местата, предназначени за паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост на

територията на Столична община, се определят по схема, съгласувана от комисия, назначена от кмета на Столична община.

От приложените по делото писмени доказателства и в частност от Схема за организация на движение и паркиране– „Режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ от 2008 г. за процесния участък- ул. В. в [населено място], е видно, че броят на местата за паркиране там е 82, а местата, предназначени за паркиране на лица с увреждания и обозначени със знак Д21 „Инвалид“ са 4 броя, което представлява 4.9 % от общия брой места и отговаря на изискванията на чл.22, ал.1, т.4 от Наредба №РД-02-20-2 от 26.01.2021 г.

Във връзка с доводите на жалбоподателя е изисквана информация от Столична Община, видно от която броя на действащите към 09.11.2022 г. карти за преференциално паркиране в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост, определени за превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания на територията на СО- 18 860 броя. Предвид този брой, настоящият съдебен състав принципно споделя позицията на жалбоподателя, поддържана от процесуалния му представител, че така, осигурения брой на паркоместата за лица с увреждания очевидно е крайно недостатъчен, но преценката на това е въвн от рамките на настоящото производство и не е в компетентността на съдебния състав.

Предвид изложеното, съдът не споделя възражението на жалбоподателя, че процесната принудителна административна мярка е несъразмерна и приложена в нарушение на чл. 53 Закона за хората с увреждания, доколкото установеното право на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдых, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии, не се засяга от въведените правила за паркиране на автомобили в „Синя зона“ на [населено място]. Както всички други граждани на [населено място], хората с увреждания следва да заплатят дължимата такса за паркиране, ако няма налично свободно място за паркиране, означено със знак Д21. В този смисъл не е налице дискриминация или нарушаване на право, гарантирано от закона.

Освен това, доколкото паркирането е извършено в делничен ден, в часовете, за които зоната се прилага и на място, което не е обозначено за ползване от хора с увреждания е ирелевантно обсъждането на твърденията във връзка с наличието или липсата на документ, поставен или не, даващ право за паркиране без таксуване на лице с увреждане (в този смисъл Решение № 1748 от 8.02.2019г. на ВАС по адм. д. № 10406/2018г.). В разглеждания случай фактическата предпоставка за прилагане на предвидената мярка е налице, доколкото е доказано паркиране в определена за платено паркиране зона и във време, за което е дължимо заплащане, както и че това плащане не е извършено към установения за валидността му момент. Т.е.

възможността за безплатно паркиране на автомобили на хора с увреждания е предвидена само в случаите, в които паркирането се извършва на определените за хора с увреждания места, а притежаването на карта за паркиране на местата, определени за превозни средства, обслужващи хора с увреждания и използване на улеснения при паркиране не освобождава водача от заплащане на такса в зона за платено паркиране, ако същият не е спрял на съответното конкретно обособено място /Решение № 9416/12.08.2024 г., по адм.д. № 6548/2024 г. по описа на ВАС, Седмо отделение/. След като жалбоподателят е паркирал на място, което не е предназначено за хора с увреждания и не е заплатил дължимата такса, с налагане на ПАМ- задържане на ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба“, административният орган е действал законосъобразно.

Във връзка с аргументите на жалбоподателя за липса на съгласуване с АХУ на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община с писма на Изпълнителния директор на АХУ от 30.09.2025 г. е предоставена информация, че АХУ не е съгласувала проекта за изменение/допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета с Решение №521 по Протокол №48 от 26.09.2013 г. на Столичен общински съвет, както и проекта за изменение/ допълнение, приет с Решение №8 по протокол №46 от 25.01.2018 г. АХУ не е съгласувала през 2008 г. броя на пътните знаци Д21 „Инвалид“ /4 броя/ и съответстващия им брой паркоместа за паркиране на хора с увреждания в [населено място], в участъка: бул. К. М. Л., [улица], [улица], [улица]. АХУ не е съгласувала редакцията от 07.07.2022 г. на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, действаща към 09.11.2022 г., последно изменена с Решение №476 по Протокол №59 от 07.07.2022 г. на Столичен общински съвет. АХУ е съгласувала проекта за изменение/допълнение на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, приета с Решение №522 по протокол от 22.11.2020 г.

Съгласно чл.10, ал.3, т.9 ЗХУ Агенцията за хората с увреждания: 9. участва при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с правата на хората с увреждания и дава становища по тях. Действително, Раздел III.1 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община регламентира „Режим на преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания“, съответно броят на достъпните места за паркиране на автомобили на хора с увреждания на паркингите към сгради за обществено обслужване се определя допълнително към капацитета на паркинга е определен в чл.22, ал.1 Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, както и техническите изисквания за достъпност на морските плажове (Загл. доп. – ДВ, бр. 7 от 2025 г., в сила от 1.01.2026 г.). Производството по издаване на нормативните административни актове

е регламентирано в глава пета, раздел III АПК и доразвито в ЗНА, към който препраща чл. 80 АПК. Съответно оспорването на подзаконовите нормативни актове е уредено в глава десета, раздел III, като в чл. 195, ал.1 АПК е визирано, че подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. В случая нормите, регулиращи процесните обществени отношения в цитираните подзаконови нормативни актове обаче, не са отменени, поради което изложеното от жалбоподателя не влече незаконосъобразност на оспорвания в настоящото производство ИАА. Съдът намира за нужно да отбележи, че приложеното за сведение решение по д. №7079/2023 г. на ВАС, Шесто отделение, на което се позовава жалбоподателя е неотносимо, доколкото касае атакуван подзаконов нормативен акт, отменен заради липса на съгласуване, какъвто обаче не е предметът на настоящото производство. Досежно цитираното решение по д. №6161/2024 г., с което макар и да е констатирано неспазване на съгласувателната процедура в цялост, незаконосъобразността на наложената ПАМ е мотивирана с оглед липса на ангажирани от страна на ответника доказателства за наличните места в „синя зона“, обозначени със знак Д21 „Инвалид“ в [населено място], поради което не може да се установи с категоричност, че от страна на общината са предприети достатъчно мерки за изпълнение на условията и създаването на гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, така е прието и в Решение по д.№675/2025 на ВАС, което в случая не е налице, предвид ангажираните от ответника писмени доказателства в настоящото производство, от които се установяват тези обстоятелства.

На следващо място, във връзка с позоваването на жалбоподателя на регламентацията на чл.50, ал.2, т.3 от ППЗДВП, цитирайки Решение по адм.д. №1928 /2021 г. на АС- Бургас, настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, че в процесния казус не открива противоречие с нормата на чл.50, ал.2, т.3 от ППЗДВП, съгласно която забраните, въведени с пътни знаци: В2, В3, В14, В27- по отношение на престоя, и В28- не се отнасят за пътни превозни средства, обслужващи лица, притежаващи документ за инвалидност, като с последните пътни знаци В27 и В28, са забранени престоя и паркирането. В случая обаче не се санкционира престой или паркиране с поставен забранителен знак, а е наложена ПАМ за това, че МПС- то е било паркирано на разрешено място, но без заплатена такса. Т.е. цитираната нормативна уредба е неотносима.

Не се споделя и възражението на жалбоподателя за несъответствие на наложената мярка с целта на закона. При така констатираното, компетентният орган е наложил принудителната административна мярка, за да мотивира жалбоподателя да спазва правилата, свързани с паркирането в „Синя зона“ на [населено място]. В този смисъл ответникът е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно, без да ги превишава и без да засяга права и законни интереси в по- голяма степен от най- необходимото за целта, за която принудителната административна мярка се

налага.

С оглед изложено, съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски в общ размер на 2 600 лева /1 329.36 евро/, представляващи адвокатско възнаграждение, доказани по основание и размер, съгласно представен договор за правна защита и съдействие пред всяка инстанция.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 73-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Д. С. С. срещу Принудителна административна мярка „принудително задържане на пътно превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране“ по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, наложена на 09.11.2022 г. от „Контрольор автомобилен транспорт“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място].

ОСЪЖДА Д. С. С., ЕГН- [ЕГН], да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 2 600 лева /1329.36 евро/.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14- дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: